

Mirko Weinberger

ne da bi to slutili, prav ta čas umiral v celjski bolnišnici in umrl naslednje dopoldne.

Tako se je zgodilo, da je bil ta novi, komaj razviti prapor med mnogimi in tudi planinskimi, ki so se v sredo za tem sklonili nad njegovim grobom na zagorjanskih žalah.

Zakon narave je pač, da se prelivata življenje in smrt v enovito podobo.

Zla novica o Mirkovi smrti je boleče odjeknila posebej med zasavskimi planinci pa tudi med drugimi, ki so ga poznali, in poznali so ga mnogi — veselega in dovtipnega, s smehom na ustih, pa čeprav mu ni bilo vedno lahko pri duši, zlasti proti kraju njegovega bogatega in razgibanega življenja. Kdo ga ni imel rad in ni bil vesel v njegovi družini!

Razen njegove družine, kateri je bil Mirko vzoren mož in oče, bodo občutili njegovo izgubo predvsem planinci, najbolj v Zagorju, pa tudi drugod v Zasavju.

Mirko je bil član podružnice SPD Litija (in Zagorje) od njene ustanovitve pred približno 50 leti, v katero se je vpisal še kot mlad fant — rodil se je pred zatonom prejšnjega stoletja — od 1945. leta pa je bil član PD Zagorje. V tem času je bil ponovno odbornik, od 1949 naprej do letos pa blagajnik PD Zagorje.

Zgodaj je Mirko izgubil očeta in je moral (podobno kakor dr. Kugy) vzeti breme gospodarjenja na svoja ramena. Čeprav ni imel fakultete, je zaradi svoje visoke inteligence in seveda tudi pridnosti postal upoštevan gospodarstvenik v rodnem Zagorju. Po osvoboditvi se je ukvarjal predvsem s sadjarstvom in je obdeloval svojo zemljo, kolikor je je še imel.

Za sodelovanje v narodnoosvobodilnem boju je dobil Mirko odlikovanje za zasluge za narod, za zasluge pri planinskem delu pa sta ga odlikovali Planinska zveza Slovenije s sre-

brnim častnim znakom in Planinska zveza Jugoslavije z zlatim častnim znakom.

Mirko je poznal vse dogajanje v PD Zagorje, kot izkušen gospodarstvenik je sodeloval in aktivno sodeloval povsod, kjer je bila potrebna preudarna in ekonomsko utemeljena društvena akcija. Njegova hiša je bila središče društvenega delovanja. Pri njem so se shajali odborniki in drugi člani društva. Zato ni bila samo šala, če je kdo včasih dejal, da gre v »Planinsko društvo Weinberger«.

Še dvoje je treba povedati.

Mirko je bil kot mehka, umetniško čuteča duša zelo nadarjen slikar. Čeprav je bil samouk, so njegova slikarska dela visoko nad deli povprečnih amaterjev in je v njih pristen umetniški izraz samoniklega upodabljalca Zagorja in zasavskega hribovskega sveta. To je posebej pokazala njegova slikarska razstava, ki jo je priredil ob sodelovanju PD Zagorje l. 1963 za sedemdesetletnico SPD oziroma slovenske planinske organizacije.

Spomin na pokojnega Mirka bo ostal še dolgo živ v srcih vseh, ki so ga poznali in imeli radi, ob vsem tem in še v enem.

Blizu tisoč planincev, ne samo iz naše, ampak tudi iz drugih jugoslovanskih republik, nosi častni znak za prehojeno zasavsko planinsko pot od Kumrovcov do Kuma. Prav gotovo bo dobilo in s častjo nosilo ta znak še mnogo več planincev v spomin tudi Mirku, ki ga je domiselno zasnoval in estetsko dovršeno izoblikoval.

Dragi Mirko! Te skromne in okorne besede sem nameraval povedati ob tvojem mnogo prezgodnjem grobu, pa me je stisnilo v grlu in sem prepustil besedo tvojima zvestima prijateljema Vitku Jurku in Franciju Golobu. Čutil pa sem, da moram vsaj napisati, kar mi izgovoriti ni bilo dano.

Stanko Hribar

JAKA ROBNIK

Tretjega oktobra, bila je lepa jesenska nedelja, polna zlate sončne luči in globoke sinjine nad gorami, je umrl v slovenjgraški bolnišnici Jaka Robnik, popularni planinski oskrbnik iz Luč v Gornji Savinjski dolini. V rodnih Lučah so ga pokopali v torek 5. oktobra, v domačo prst, ki zvesto krije znamenite lučke gorske vodnike Antona Dolinarja-Sko-

bana, Jurija Planinška-Krašovca, Antona Pečovnika, Franca Dežmana-Suhca, Blaža Plaznika, Matevža Matijevca in Solčavane Martina Ošepa, Fortunata Herleta in Janeza Piskernika. Za njim se je zaloputnila neusmiljena lesa smrti, zastal je za zmerom njegov korak, za zmerom zamrl njegov dobrodušni nasmeh.

27. julija prihodnjega leta bi Jaka dopolnil sedemdeset let. Zgodba njegovega življenja se je prekmalu končala. Zadnja leta mu je slast do življenja trla bolezen, zasipal ga je metež skrbi in bolesti, zamet časa, ki hrumi mimo nas, je rasel pred njegovim pragom. Na smrt, ki hodi kakor senca tik za nami, pa ni nobeden pomislil. Zdaj solznih oči izbiramo besede o njegovem življenju. V tej preveč usmiljeni jeseni, ki bi nam rada povrnila, kar sta nam letos jemala muravi in poletje, sedimo v rjaveči gorski muravi, iz katere bodoje zadnje rože. Kakor spomini so, razvrščeni okoli samotnega počivališča.

Robnikov rod je pognal v samotah pod Rogatem v malo znani Krnici in Konjskem vrhu pod Raduho. Oče in mati sta morala zdoma, da si prislužita svoj kos kruha v grašinskem, škofovem gozdu, ki je zajemal blizu deset tisoč hektarjev v Gornji Savinjski dolini. Jaka je komaj odrasel šoli, ko ga je vojna vihra iztrgala iz domačije in ga vrnila na soško in tirolsko fronto. L. 1918 se je vrnil domov in odšel s koroškimi borci na Koroško, slovensko deželo, ki je bila preko Pavličevega vrha in Sv. Lenarta tesno povezana z gornjim koncem Savinjske doline. Dve leti je preživel v upu in strahu, kaj bo z njeno usodo, doživel umik pri Velikovcu, doživel celjsko legijo, nato pa odložil vojaško suknjo in si začel služiti vsakdanji kruh, kakor je bilo usojeno očetu.

L. 1926 se Jaka Robnik, 30-letni gozdni delavec, odloči za oskrbniški poklic in mu ostane zvest 27 let. Začel je na Okrešlju, v Frischaufovem domu, simbolu Kocbekovega planinskega dela za poslovenitev Savinjskih Alp. Kot oskrbnika tega po zunanosti in po komfortu skromnega, po veljavnosti in po svoji funkciji pa mogočnega planinskega doma ga je spoznala domala vsa predvojna slovenska in jugoslovanska planinska javnost. Bil je imeniten planinski gospodar, dobre glavé in prave pameti, srčno dober in srčen mož, ki je s svojo preprosto, korenito osebnostjo dajal Okrešlju in njegovi koči poseben sijaj in nepozabno dragocenost. Ne poznam človeka, ki bi ne bil zadovoljen z njegovim nastopom, besedo, postrežbo, pristno gostoljubnostjo in planinsko omiko. Znal je poslušati, biti pozoren in obziren, znal pa je tudi v vsaki družbi postaviti pošteno, pristno besedo, ki je vselej pomenila »duh kraja«, obenem pa neminljivo modrost našega človeka, ki na tej naši sveti zemlji žene korenine do neznanih globin. Bil je pred vojno s svojo ženo Burgo priznan kot prvak naših planinskih oskrbnikov, po svoji popularnosti enak čuvarju Aljaževega doma, Torkarju.

Po osvoboditvi smo se na Jaka Robnika obracali kot na varuha planinske lastnine na zapuščeni Korošici, na osamelem obmejnem Okrešlju. Ker je bil Frischaufov dom v ožjem obmejnem pasu vse do l. 1951, je Jaka najprej postavil na noge Kocbekov dom na Korošici. Nobenega napora se ni ustrašil, samo da bi spet zaplala kri po žilah našega planinstva. Zanesli smo se nanj bolj kot nase. Ko nam je dal besedo, smo vedeli, da bomo potegnili voz iz globoke drage. Izkazal se je v zrelih letih, ko bi že utegnil misliti na zmernejše delo, kot človek, ki je z vsem svojim bitjem zapisan goram in njihovim močem. Vidim ga, čutim njegovo bližino, slišim njegovo moško besedo in njegov zgovorni molk, na Korošici, na Golteh, na Raduhi. Da, na Raduhi! Vdrugič je pogorela Mozirska koča, Frischaufov dom uklenjen v obmejne predpise, Korošica je životarila — in čez noč je stala z njegovo pomočjo na nogah nova postojanka na Loki pod Javoričem in Lanežem. Kdo bi pozabil tiste zimske nočne pohode z vsemi registri hudega vremena! In vse je delal, kakor da se to razume samo od sebe, nič ni vprašal, koliko in kaj bo za to dobil. Treba je bilo narediti, delo je bilo vse, nagrada posebne vrste.

Jaka Robnik pa nima svojega mesta samo v zgodovini našega planinskega gospodarstva, marveč je pomembna osebnost tudi v naši alpinistični zgodovini. Bil je priznan gorski vodnik in eden naših prvih gorskih reševalcev, ki se je iz svoje pobude skrbno izobrazil v prvi pomoči. Ni bil plezalec, a če je bilo treba, se je v skali počutil kakor doma. Bil je velik prijatelj našim plezalcem, ki so v tridesetih letih zavzemali stene okoli Okrešlja in jih s tem osvajali zase, za nas. Ko je prišel na Okrešelj, je še doživel čase, ko so tja zahajali nemški plezalci Fritsch, Lindenschmid, Szalay, Gerin. Nekaj sezon je minilo in že so te tuje naveze stopile v senco: Vinko Modec, Boris Režek, Igor Omerza, France Ogrin, Iglič, Vončina, Janez in Miro Gregorin in mnogi drugi so ta lepi splet prepadnih sten vrnili slovenstvu. Z njimi je Okrešelj dobil še poseben značaj in pomen. Ne trdim preveč, če rečem, da je Jaka Robnik vsaki naši navezi predstavljal utelešenje vsega najboljšega, kar je spravljeno v duhovnih in tvarnih vrednotah našega gorjanskega človeka. Predstavljal je človeka, zraslega iz gora in z gorami, ki so jih plezalci vzljubili z vso razboritostjo mlade, prekipevajoče krvi. Kdo bi te pozabil, Jaka, tebe, tvoje dom, tvoje ognjišče, tvojo prizanesljivost in potrpežljivost, tvojo pristrčnost in srčnost! Ko je v plazu pod Kotlički, pod Brano še zmrazilo debel sneg, si že ogrel svojo kočico in preko strme krajne počiče vrgel dolgo, vozlatno vrvo — za Ljubljano, ki so s prisojne strani lezli čez Konja (= Jermanovih vrat), čim so se pokazale rjave zaplate nad Klinom in se je bočilo vedro majsko nebo nad silnimi vršaki nad Okrešljem. Prišli smo kakor domov. Nikoli ne bomo do kraja izgovorili, v čem je bila naša sreča. Bili

Jaka Robnik letošnja pomlad

smo takó sami z gorami. Tisti razklani greben od Velikega Korana do Hudega praska nad okrešeljso krnico nam je pomenil mejo sveta. Nismo iskali sreče drugod, verjeli smo, da je v nas samih. Čutili smo, da nas razumeš. Nikoli ne bomo tega pozabili, z nami ostaneš vse do poslednje pritake, ki se nekoč za vsakim zapre.

Ni mi bilo dano, da bi te kropil niti da bi te spremil na tvoji zadnji poti po lučkih zavrtih, ko je bila že daleč za tabo najsilnejša prigoda — smrt. Ko ti v duhu na sveži grob polagam šopek rožmarina in roženkravta, slišim lučki zvon, ki ti je meril čas od zibelke do groba: Gornikom čas hitreje beži, morali bi dvakrat živeti. Slišim veter, ki vrši s prepadnih grap Dola in ti prinaša na grob spomine s koroških poti, zdi se mi, kakor da se razgledavaš po Raduhi in vse do Golt in da se nam smehljaš. Zgovorno smehljaš. Smehljaj se, in počij!

Tine Orel

OBISK SOVJETSKIH ALPINISTOV V JUGOSLAVIJI

Najprej s pismom VS DSOP z dne 6. maja 1965, nato pa še s telegramom z dne 7. VII. je bila PZS obveščena, da pridejo sovjetski alpinisti iz mesta Krasnojarsk v Sibiriji k nam na obisk 15. 7. 1965.

Skupino 14 alpinistov so sestavljali: Pavel Novokšanov (36) kot vodja — ni bil alpinist, Pavel Karlov (30) mojster športa kot trener, Vladimir Putincev (48) m/s in starejši trener, Viktor Rubanov (47) m/s, Viktor Ponomarev (31) I. raz., snemalec (Admira 16 mm), Aleksander Dolin (26) I. raz., Nikolaj Vlodarčik (28) I. raz., Aleksander Putincev (19) II. raz., Konstantin Abramovič (28) II. raz., Viktor Gerasimov (31) II. raz., Viktor Averjanov (25) II. raz., Vladimir Bičkov (25) II. raz., Anatolij Čeremnih (23) II. raz., Anatolij Šaligin (25) II. raz. (m/s = mojster športa).

18. 7. so preplezali severno triglavsko steno. Po počitku na Kredarici so odšli še na vrh in se vrnili okoli 14.30 na Kredarico. Tu pa jih

je čakala novica, da se mora nujno prenesti v dolino za slepičem obolelo dekletko. Ker so prišli iz doline le štirje reševalci z marinerjem, so v reševalni akciji sodelovali tudi Genadij Karlov, Viktor Gerasimov, Konstantin Abramovič, Anatolij Šaligin, Saša Putincev ml. Prenos je potekel izredno hitro, predvsem po zaslugi sovjetskih tovarišev, tako da so bili že v treh urah in pol v Kovinarski koči v Krmi.

22. 7. je 8 Rusov preplezalo Brojanov raz, kljub ne preveč ugodnemu vremenu.

23. 7. je bilo vreme slabo, ker pa se je kasneje popravilo, jih je pet odšlo v bavarsko-dolgo nemško smer, štirje pa v kratko nemško smer. 24. 7. so vstali že ob 2.45 (na zahtevo Rusov) in v dveh navezah Karlov-Vlodarčik ter Blažina-Savenc odšli v skalaško smer. Pri vstopu so se priključili še štirje Čehi. Navezo sta spremljala Savenc in Blažina do gorenskega turnca, kjer sta onadva vstopila v Čopov steber, naša plezalca pa sta izstopila preko Ladje in se še pred večerjo vrnili v dolino.

Opoldne istega dne je Lojze Golob odpeljal Novokšanova, Rubanova, Ponomareva, Putinceva ml. in Abramoviča v Kamniške Alpe, kamor jih je povabilo PD Celje. Plezalca iz Čopovega stebra se do noči nista vrnili niti iz stene ni bilo signalov.

Zjutraj se je zato sovjetskih tovarišev polastila panika. Ob desetih sta se oba pogrešana srečno vrnili in zopet je bilo vse v redu. Sovjetski plezalci so se vrnili v domovino 3. 8. 1965, potem ko so si v lepšem vremenu ogledali še Slovensko Primorje.

Franci Savenc

PRAZNIK KVARNERSKIH PLANINCEV

PD Opatija v Opatiji je v nedeljo dne 12. 9. 1965 na proslavi 20-letnice osvoboditve, v kateri so sodelovala vsa planinska društva reške okolice, društva za telesno vzgojo in ostale društvene organizacije, odprlo nov planinski dom na Poklonu 926 m (na Učki), hkrati pa so na Domu odkrili spominsko ploščo padlim borcem. Še isto dopoldne je Zveza borcev Opatije na Veli Učki (okrog 2 km dalje od novega planinskega doma) odkrila spomenik padlim borcem NOB. Specialni avtobusi iz Reke in Opatije so pripeljali na slavnostni prostor številne planince in ljubitelje narave, sodelovala pa je tudi godba na pihala iz Trsata ter mešani in moški pevski zbor Avto-moto iz Opatije. Po končanem slovesnem delu programa je bil organiziran skupinski pohod na vrh Učke (1396 m) Popoldne je sledilo planinsko veselje z godbo in plesom v dolini pred hotelom Učka.

Organizator vseh teh slovesnosti je bilo PD Opatija v Opatiji ob sodelovanju ostalih družbenih organizacij Opatije.

Novi dom stoji na desni strani avtomobilske ceste Opatija—Učka, komaj kakih 10 minut od hotela Učke. Razpolaga s 16 ležišči v dveh spalnicah, z jedilnico, kuhinjo, kopalnico in angleškim straniščem. Ureditev vseh prostov